

om Arveafgift, om Afgift ved Overdragelse af Eiendomme? Vil man sige, at disse særlig falde de Ubemidlede til Last? Nei, det gjøre de ikke, og derfor kan det ikke gaa an at udtale den Slags Sætninger som absolute Forudsætninger, hvorpaa man kan bygge videre. Jeg skal ikke fordybe mig yderligere heri, men jeg skal tilføie, at hertil kommer, at den høitærede Finansminister har fuldstændig Ret, naar han har udtalt, at det er urigtigt at tale om Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter og ikke at tage Kommuneskatterne med. Byrden hviler jo dog lige meget paa Befolkningen, enten den svarer Skatten til Kommunen eller til Staten. Naar der af og til tales saa meget om, at man skal lette Kommunerne ved at fæste visse Byrder fra dem over paa Statskassen, fordi Befolkningen trænger til at blive fri for nogle af de stadig stigende kommunale Afgifter, saa siger jeg altid: Lad være med det, det er en Omlægning, som ikke vil bringe Lettelse. Der kan imidlertid være andre Grunde, hvorfor man enten bør overføre en eller anden Statsindtægt eller Udgift til Kommunen eller omvendt føre en Indtægt eller Udgift fra Kommunen over til Staten. Det er Noget, der afhænger af vedkommende Forholds Bestaaenhed. Der er visse Udgifter og Indtægter, som maa siges at være nærmest Statsudgifter og Statsindtægter, og omvendt andre, som nærmest maa siges at være Kommuneudgifter, og herpaa kan en Overførelse meget vel begrundes. Jeg siger derfor ikke, at man skal fæste enhver Tanke bort om at overføre fra Kommunen til Staten, thi der er tværtimod enkelte Ting, som jeg finder det rigtigt at overføre. Jeg har allerede talt f. Ex. om Forsørgelsen af abnorme Individuer, men jeg kunde ogsaa nævne et andet Exempel, Udgifterne til Retspleien. Disse vilde jeg paa Grund af Forholdets Natur skjønde fornustigere burde paahvile Staten og ikke Kommunerne; men jeg skal naturligvis ikke yderligere fordybe mig i dette Emne. Saa meget er nemlig altid sikkert, naar man vil klare sig, hvem der svarer de Byrder, der hvile paa Befolkningen til Tilfredsstillelse af de forskjellige offentlige Diemed, at man da maa tage Kommuneskatterne med under sin Betragtning. Efter den Maade, hvorpaa Skatterne opføres paa vor Finantslov, vilde man ellers altid komme til det Resultat, at de indirekte Skatter voge stærkere end de direkte, idet jeg naturligvis forudsætter, at en jævnt stigende Udvikling vil vedblive. De direkte Skatter, der ere opførte paa vor Finantslov, ere nemlig aldeles fæste, med Undtagelse af Bygnings-

afgiften, og ville derfor nødvendig i Forhold til de indirekte Skatter Nar for Nar komme til at fremvise et stedse lavere og lavere Procentforhold. Spørgsmaalet er imidlertid, om Forholdet mellem de to Slags Skatter ikke desto mindre, naar man regner rigtigt og tager den direkte Beskatning til Kommunerne med, er saa temmelig uforandret, saaledes at den Balance eller Ligevægt, som det ærede Medlem mente burde findes mellem de to Slags Skatter, de direkte og de indirekte, altsaa ei heller er forstyrret. Ved det ærede Medlem, hvormed Kommunerens Indtægter og Udgifter ere stegne siden 1870? Jeg skal sige det ærede Medlem, at naar man tager de kommunale Regnskaber for fra 1870—79, altsaa for 10 Nar, vil man finde, at i disse 10 Nar, hvor Stigningen notabene har været jevn, altsaa ikke er foregaaet i Spring, ere de kommunale Indtægter og Udgifter stegne med 7—8 Millioner, og tager man de tre Nar med, der ere forløbne siden den Tid, altsaa Aarene 1880—82, om hvilke jeg ikke kan sige noget Bestemt, men hvor der ikke er nogen fornustig Grund til at antage, at ikke Udviklingen ligeledes har været jævnt stigende — der er ialtsald Intet, der tyder paa Andet — viser det sig altsaa, at man meget saa stor Sikkerhed, som har Betydning i denne Diskussion, kan sige, at de kommunale Budgetter siden 1870 ere stegne med omtrent 10 Millioner Kroner aarligt. Stiller man Stigningen af Forbrugsfæsterne — ikke de indirekte Skatter — op derimod og anstiller en Sammenligning, vil man altsaa se, at Forholdet faar en hel anden Karakter end efter den Fremstilling, som i Lørdags blev gjort gjældende. — Det sidste Punkt, jeg skal tillade mig at berøre, er, hvad det ærede Medlem i Slutningen af sit Foredrag kom frem med, og som vedrører mig personligt, nemlig en Udtalelse af mig, hvoraf vi nu idag have faaet et fyldigere Referat af det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad). Det ærede Medlem fra Odense udtalte som Noget, der skulde slaa Hovedet paa Sømmet, til Gunst for, at man meget vel kunde stille sig paa den Maade, han troede, man burde, nemlig opgibe et Beløb, der nogenlunde svarer til det Beløb, der er givet ved Loven af 5te August 1864, at jeg under Forhandlingen om denne Lov havde udtalt, at den var kun en rent midlertidig Lov. Det har det ærede Medlem Ret i; det har jeg udtalt, og efter hvad der idag er oplyst af det ærede Medlem, have forskjellige Andre dengang udtalt det Samme. Jeg er nu forsaavidt det sidste ærede Medlem Tak skyldig, som de Udtalelser, han citerede, tydelig vise, at man